

Күнгил ойнаси (иккинчи мақола)

11:00 / 18.12.2021 1687

Имом Ғаззолий ҳазратларидан бир қанча насиҳатлар:

«Аллоҳ берган неъматларни, унинг йўлида сарфлаш шукр, Аллоҳ севмаган ерга сарфлаш эса куфрони неъматдир».

«Бало фақат гуноҳ ва куфрдан келади. Мусибатлар асл бало эмас. Уларнинг ичидаги билмайдиган яхшиликлар бордир».

«Бир сўз айтмоқчи бўлсанг, маъносини ўйлаб кўр... Сўзламайдиган тақдирда зиммангда масъулият қоладиган бўлсан сўзла... Акс ҳолда овоз чиқарма».

«Ақлли киши нафсига бундай демоғи лозим: «Менинг сармоям умримдан иборатдир. Чиққан ҳар бир нафасимнинг қайтиб келиши мумкин эмас. Нафаслар саноқлидир. Камайиб бормоқда. Шундай экан, кунини тирикчилик қайғуси билан ўтказишдан ҳам катта зарар борми?»

«Эртага ўладиган каби вужуд аъзоларингни ҳаром сақла».

«Эртага тавба қиласман, солиҳ амаллар қилишни бошлайман», десанг ўлим бироз аввал келишини унутма. Эртага тавба қилишни бугун тавба қилишдан осонроқ дея уйлаётган бўлсанг, хато йўлдасан».

«Бир кишининг тижорати охират тижоратига монелик қилса, бундай киши бадбахт кишидир, бечорадир. Бу бир тандир учун бир кўза олтин берган кабидир».

Имом Ғаззолий инсон нафсини ёлғиз ўзи таний олмаслигини қўйидагича изоҳлайди: «Халқ ва хулқ сўзлари битта илдиздан келади. Асос эътибори билан бири зоҳирий, иккинчиси эса ботинийдир. Инсоннинг ички дунёсига оиддир.

Халқ ташқи туйғулар билан идрок қилинадиган сурат, ҳайъат ва шакл маъноларини билдиради.

Хулқ эса инсоннинг ташқи кўринишида намоён бўлмайдиган бир омилдир. Унинг ҳақиқати инсоннинг ахлоқи, табиати ва амаллари билан ўртага чиқади. Инсон ташқи кўринишдан ўзлигини қанчалик яширмасин, бир кун ички кўриниши албатта намоён бўлади...»

Ташқи кўринишимиздан завқ олиш учун бир кўзгуга муҳтоҷ бўлганимиз каби, ички оламимизни, хатти-ҳаракатимизни, феъл ва тамойилларимизни ўрганиш, лозим кўрилган шаклда тарбиялаш учун ҳам бир авлиёning файз ва талқинларига, яъни бизни тарбия қиласидиган, ўзимизга ўзимизни таништирадиган КЎНГИЛ КЎЗГУсига муҳтоҷмиз.

Бу ҳақда Пайғамбар соллаллоҳу алайҳи васаллам: «Мўмин мўминнинг кўзгусидир», деган эдилар.

Аллоҳ таоло марҳамат қиласиди:

«Дарҳақиқат, ким покланса, нажот топади...» (Аъло сураси, 14-оят).

«Ким уни (нафсни) покласа, нажот топди» (Шамс сураси, 9-оят).

Мавлоно Жалолиддин Румий Пайғамбар соллаллоҳу алайҳи васаллам меросчиларининг тарбиясига киришиш, нафс тўсиғини ошиб ўтиш, ҳақиқат ва маърифатга эришишнинг йўллари ҳақида бундай дейди:

«Бир пичоқ бошқа пичноқсиз қандай чархланиши мумкин? Сен ҳам яраларингни бир кўнгил жарроҳига кўрсат. Бу яраларни ёлғиз ўзинг даволашинг имконсиздир...»

«Дунёвий туйғу ва тушунчаларнинг моҳиятини табибдан, кишини чексизликка юксалтадиган илоҳий ҳисларнинг моҳиятини эса муршиддан ўрган».

«Икки бармоғингнинг учини икки кўзингга қўй. Бу дунёдан бирор нарса кўраяпсанми? Агар кўрмайтган бўлсанг, бу олам йўқ деган маънони билдирамайди. Кўрмаслик гуноҳ, унинг камчилиги эса нафснинг икки бармоғидан келмоқда. Сен аввало бармоқларингни кўзингдан узоқлаштириш. Ундан кейин истаган томонга қара. Инсон кўздан иборат. Қолгани жасоратдир. Фақат дўстни (яхшиликни) кўрганга кўз дейилади».

«Қуръони Каримнинг оятларини, Пайғамбар соллаллоҳу алайҳи васалламнинг ҳадисларини ўқишдан олдин ўзингни тузат. Гул боғчаларидағи анвойи ҳидлардан баҳраманд бўла олмасанг, камчиликни боғдан эмас, кўнглинг ва бурнингдан ахтар...»

Мавлоно фонийликка қовушиш сирининг мутлақ таслимиятда эканини қуидагича ифодалайди:

«Денгиз суви ўзига тамоман таслим бўлган ўликни боши устида ташийди. Тирик ва салгина тараддуд ичида бўлган киши денгиздан қандай кутулиши мумкин? Худди шундай «Ўлмасдан аввал ўлинг» сири билан башарий сифатлардан қутулиб «ўлик» ҳолига келсанг, сирли олам денгизи сени бошида ташийди».

Инсоннинг яратилишидан мақсад қуллик ва Роббини танишидир. Ашёнинг ва ҳақиқатнинг моҳиятига етишишнинг сири маърифат денгизидан бир томчига эга бўлиш билан бошланади.

Мавлоно дейдиларки:

«Умр эртанги кун орзузи билан яшаш, ғофиллик билан жанжал-сурон қилиш, жонингни аямай меҳнат қилиш билан тугаб боради. Сен ақлингни йиғ, умрингни бугунги кунинг деб бил. Бир қараб кўр, бугунни қандай савдолар билан ўтказдинг?

Гоҳ чўнтағингни пул билан тўлдириш қайғуси, гоҳ ейиш-ичиш ташвиши билан бу ожиз умр ўтиб кетмоқда, олаётган нафасинг сони камайиб бормоқда. Ўлим бизни бирма-бир оғушига тортмоқда. Унинг ҳайбатидан қанча ақлли кишиларнинг юзи сарғаймоқда. У йўлда туриб, бизни кутмоқда. Инсон эса сайр қилиш ва умрини беҳудага сарфлаш билан овора.

Ўлим қошу кўз орасида, уни эслашимиздан ҳам бизга яқинроқ. Фақат ғафлат ичидаги ақл қай томонга кетмоқда билолмайман».

Шайх Ғолиб қуидаги байтида инсон илоҳий сирнинг кўриниши бўлган коинотнинг парчаси, олам сирларини қалбида оҳанрабо каби тўплай оладиган бир КЎНГИЛ КЎЗГУСИ эканини гўзал ифодалай олган:

«Зотингга яхши қараки, зубдаи оламсан сен,

Мардуми дидай-ақвон бўлган одамсан сен...»

(Ўзингга кўнгил кўзи билан қара. Яратилганларнинг ўзи сенсан. Коинотнинг кўз қорачиғи бўлган инсон сенсан).

(Тамом)

Усмон Нури Тўпбош,

Муҳаммад Қобил таржимаси.

«Ҳилол» журналиниң 11(32) сонидан